

Příběh obyčejného člověka

Konečně jsem tady. Jak dlouho jsem si tuhle chvíli představovala... Hledím na povědomá místa. Přemýšlím o tom, kde asi stával ten domek s červenou střechou a malou zahrádkou za dřevěným plotem. Alespoň tak si ho vybavuji. A vzpomínám na to ráno...

Dveře do kuchyně se rozletěly. Dovnitř vtrhne několik mužů. Dlouhé černé kabáty, vojenské uniformy, v rukou zbraně. A křik, strašlivý křik. Tatínka hned odvedli. Nás s maminkou odvázejí pryč.

Někdo mě odtrhne od maminky. Vagon plný vyděšených kuřat bez mámy. Možná pro blondáté lokýnky, které mi maminka tak ráda česávala, možná pro modré oči, které mám po tatínkovi. To byla vstupenka do nového života. Života v novém městě, v nové rodině, s novou maminkou a tatínkem. Po jejich boku jsem prožila to, co každý jiný. První vysvědčení, první kolo, nedělní výlety za město, první lásky.

Jsem dospělá. Otazníky se začínají množit. Co je to za městečko, které je na pohlednici nad mou postelí?... Ty malebné domky, ten kostel, to místo nosím v sobě. Hádanka je prostá. Závoj spadne a já prohlédnu.

Lidice! Vždyť tak se vesnička jmenovala! Tatínek přece chtěl, aby jeho holčička nosila tohle jméno. Jméno Liduška. To jsem já. Vracím se domů...

Kristýna Švecová, IX. třída, 2014/15